

Türkiyem

– AhmetÇELİK · 10 Haziran 2010

Konup, göçenlere çadır olmuşsun.
Yine güzellerle, gönle dolmuşsun.
Sevgiyi, imanı bizde bulmuşsun.
On bin yıllık mazimizsin Türkiyem.

Bunu hiç anlamaz, fikri cüceler.
Toprağa gömülür, kem düşünceler.
Aydınlığın nuru, parlak geceler.
Sen; Ebedi evimizsin Türkiyem.

Dağlarında, boran, kar eksik olmaz.
Sensiz bu dünyada tarih yazılmaz.
Kuşların yuvası bile bozulmaz.
Evlerde ekmeğimizdin Türkiyem.

Göremeyen ya kör, ya da ufku dar.
Her karış toprağın, hep bizimle var.
Merhametindedir, zalime mezar.
Pınarlarda suyumuzsun Türkiyem.

Bu acı, kaderin sonu olacak.
Seni sevenler her yere dolacak.
Hainler sararıp, bir bir solacak.
Gönlümüzde devimizsin, Türkiyem.

Hazreti Nuh, büyük ağrıyı tutar.
Adem den beri de, geçmişim yatar.
Süngü olur, taşı, ağacı batar.
Sen bizim sevdiğimizisin, Türkiyem.

Sel dereyi mutlak bir gün bulacak.
Türkiye; Mahşere dek, Türk kalacak.
Gene sağırlar da seni duyacak.
Başımızda gözümüzsün Türkiyem.

Taşlarda ki, izi kimse silemez.
Silse de Ülkeme bunlar giremez.
Çünkü bizleri de onlar bilemez.
Damarlarda kanımızsın, Türkiyem.

Her Peygamber, seni vatanı seçmiş.
Vermemek için de canından geçmiş.
Hayatın manâsı, sensiz bir hiçmiş.
Bedenlerde canımızsın Türkiyem.

İnsanlık tohumu buradan aldı.
Bir fitne sonucu elde bu kaldı.
İçimizde Kızıl elma hayâldı.
Yürekteki Anamızsın Türkiyem.

17.01.2008

Ahmet Çelik